O zlém obrovi...

Kdysi dávno, ve starověké Indii, žil jeden **zlý obr, který vlastnil nádherný zámek, tyčící se nad mořem.** Obr strávil mnoho let ve válkách a zámek býval proto často prázdný. Děti z okolní vesnice si tedy zvykly chodit do obrovy nádherné zahrady a s radostí si tam hrály. Jednoho dne se obr vrátil a všechny děti ze své zahrady vyhnal. **‚A víc se tady už neukazujte,‘** křičel na ně a zabouchl znechuceně těžké dubové dveře. Potom celou zahradu nechal obehnat vysokou mramorovou zdí, aby se do ní děti nemohly znovu doslat.

Přišla zima a s ní krutý mráz, který v této nejsevernější části indického subkontinentu v zimě vládne, a obr si přál, aby se teplé období brzy vrátilo. **Jednoho dne jaro konečně přišlo, ovšem pouze do vesnice, která ležela pod zámkem – obrovu zahradu ledové pařáty zimy odmítaly opustit.** Za nějakou dobu ale obr konečně otevřeným oknem ucítil vůni přicházejícího jara a zahřály jej první paprsky slunce. **‚Jaro je tady,‘** zaradoval se a vyběhl do zahrady. Ale nebyl připravený na to, co uvidí. Vesnickým dětem se nějak podařilo přelézt zámeckou zeď a hrály si v zahradě. A bylo to právě jejich přítomností, co se zahrada proměnila ze zimní říše zmaru do hebkého místa, naplněného růžemi, narcisy a orchidejemi. **Všechny děti se radostně smály, až na jedno. Obr koutkem oka zahlédl chlapce, který byl mnohem menší než ostatní a neměl sílu zeď do zahrady přelézt...** Slzy se mu řinuly

z očí a obr poprvé v životě pocítil lítost. **Zalitoval svých zlých činů a rozhodl se, že chlapci pomůže.** Rozběhl se k němu, ale když jej ostatní děti spatřily běžet, rozutekly se z obavy, že jim chce ublížit. Jen ten malý chlapec zůstal stát na místě. „“Zabiju toho obra!‘ koktal. ‚Zachráním naše hřiště!‘

Jak se obr blížil k chlapci, rozevřel náruč. **‚Jsem tvůj přítel,‘** řekl. ‚Přišel jsem ti pomoct dostat se přes zeď do zahrady. Od nynějška to bude vaše zahrada.‘ Z malého chlapce se nyní stal hrdina, radoval se a daroval obrovi zlatý řetízek, který nosil kolem krku. ‚Tohle nosím pro štěstí, vezmi si to.‘

Od toho dne si děti hrály na zahradě a obr s nimi. Ale ten statečný malý chlapec, kterého si obr nejvíce oblíbil, se už nikdy nevrátil. Jak šel čas, obr churavěl a chřadl. Děti si dále hrály v jeho zahradě, ale on už neměl sílu a hrát si s nimi. A v té době myslíval nejvíc právě na toho malého chlapce.

Jednoho dne, uprostřed obzvlášť studené zimy, obr pohlédl z okna a uviděl něco neobyčejného. Ačkoliv byla celá zahrada pokryta sněhem, v jejím středu se tyčil **košatý růžový keř, plný nádherně zbarvených květů**. A vedle keře stál chlapec, kterého měl obr tolik rád, a sladce se usmíval. Obr si poskočil radostí a běžel chlapce obejmout. **‚Kde jsi byl tolik let, můj malý příteli? Strašlivě jsem tě postrádal.‘**

Chlapec se zamyslel, než odpověděl. **‚Před mnoha lety jsi mě zvedl přes zeď do tvé kouzelné zahrady. Nyní jsem přišel, abych vzal já tebe do své.‘** Později, když děti přišly obra navštívit,

našly jej ležet bez života na zemi, **pokrytého od hlavy k patě tisícem nádherných růží**.

PONAUČENÍ

„Vždycky buď statečný, právě tak jako ten malý chlapec. Neustupuj a následuj své sny. Dovedou tě k tvému osudu. Následuj svůj osud, dovede tě k zázrakům vesmíru. A vždy následuj zázraky vesmíru, neboť ty tě dovedou do kouzelné zahrady plné růží.“

Robin S. Sharma
Mnich, který prodal svoje Ferrari